

Den 11. December s. A. androg saa Kristrup, Værum, Ørum og Haslund-Ølst Kommuner Ministeriet om, at det vilde søge Bevillingen til Flytningen forøget med et saadant Beløb, at man derved kunde imødekomme det tidligere Andragende. Dertil svarede Ministeriet den 24. Februar 1904, at man ikke kunde imødekomme Andragendet. Der henvistes til Svaret af 4. December og videre til, at Driften af en Station vilde medføre en ret betydelig aarlig Udgift, medens Statsbanernes Indtægt neppe vilde blive nævneværdig forøget, da, som det hedder i Skrivelsen, Trafikforøgelsen ved Strømmen „utvivlsomt vilde medføre en Formindskelse af Trafikken paa Randers Station“. Siden blev der fremsendt et Andragende fra Kristrup Kommune om at faa anlagt et privat Spor for Kommunen, saaledes som Andelssvinelagteriet havde det og paa samme Betingelser, men ogsaa dette blev afslaaet.

Efter det laa Sagen hen til Oktober 1906, da det fornyede Andragende fremkom. Dette Andragende var undertegnet af Sogneraadsmændene for Kristrup og Vorup Kommuner, af Formanden for Strømmens Grundejerforening samt af 33 til Dels meget betydelige forretningsdrivende og af Repræsentanter for store Virksomheder i Strømmen og Randers. Jeg skal deraf nævne Andelsslagteriet, Dampmøllen, et Bryggeri, Jernstøberiet og Maskinfabrikken „Strømmen“, Stølefabrikken, Møllebyggerier, et Kalkbrænderi, en Motorfabrik, en Listefabrik — altsammen i Strømmen. Endvidere i Randers af: Det private Svinelagteri, Aktietømmerhandelen, Østjysk Trælasthandel, De danske Spritfabrikker, en Jern- og Staalforretning, et Jernstøberi, Jydsk Andelsfoderstofforretning og flere store forretningsdrivende. Det var det Andragende, jeg tog Anledning til i 1906 at anbefale. Var det blevet forelagt Sogneraadene i Værum-Ørum og Haslund-Ølst, er der ingen Tvivl om, at de ogsaa vilde have sluttet sig til det. Andragendet tolkede saaledes Ønskerne fra hele Oplandet og Randers Købstads forretningsdrivende i fuld Enstemmighed. Landkredsens Repræsentant, det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds (Bjerre), bør derfor slutte sig til mine Ønsker i saa Henseende, hvad jeg ogsaa føler mig overbevist om, at han vil gøre.

Den daværende Minister for offentlige Arbejder stillede sig, den Gang jeg havde omtalt Sagen, til en Begyndelse ret sympatetisk til den. Jeg henviser til hans

Udtalelser i Folketingstidenden Sp. 1116, hvor han lover at tage Spørgsmaalet under Overvejelse. Men siden hørte jeg ikke noget til, at det blev overvejet, og da jeg spurgte privat om, hvad det blev til med denne Sag, fik jeg den bestemte Besked, at der kunde ikke blive foretaget noget af Hensyn til, at Stedet laa for nær ved Randers Station. Det blev altsaa privat sagt mig, at under Hensyn dertil maatte Andragendet bestemt afvises, og i Øjeblikket var der ikke mere at gøre derved. Jeg forstod, at der bag ved Ministeren, i Administrationen, var en Kraft, der paa dette Omraade var stærkere end Ministeren selv. Jeg kan begribe, at en Generaldirektør eller anden højtstaaende Embedsmand, der har en Administrationsgren under sig, udelukkende ser paa denne Administrationsgrens Interesser, og navnlig under den Korruption, som den sidst afgaaede Justitsminister ligesom dannede Spidsen paa, forstaar man, at naar den paagældende Institutions Interesse tangerer den vedkommende Embedsmands personlige dito paa en saadan Maade, at hans Indtægter — til Eksempel i Form af Tantième — stige med, hvad der kan knibes her og der, han da vil staa ret stejlt og ensidigt paa den paagældende Institutions plus sine egne Interesser. Derved er der heller ingen Fare, naar blot den Minister, vedkommende sorterer under, har saa megen Rygrad, at han ikke bukker under for Fristelsen til kun at være sine Embedsmænds Talerør. Det latinske Ord *minister* betyder jo: Tjener, endog — saa vidt jeg ved — underordnet Tjener. Men Meningen dermed kan vel neppe være den, at en Minister skal være sine underordnedes Tjener. Meningen er vel snarere den, at han skal være Landets, Folkets Tjener, i et konstitutionelt Samfund. Som saadan mener jeg, at han bør have mere Øre for Befolkningens Krav end for sine Embedsmænds. Han maa være den afgørende Instans, den, der vejer Kravene mod Modargumenterne og navnlig ikke ser bort fra de Tilfælde, hvor Privatinteresserne kunne spille med ind i Argumenterne og føre betænkeligt nær ind paa Hensynet til den enkelte Embedsmands Pengepung i Stedet for paa Hensynet til den almene Befolkningens Velfærd.

Jeg anser den nuværende højtærede Minister for offentlige Arbejder for at være en Mand, der har et sundt Syn paa Livets praktiske Forhold, og som har Rygrad nok til at træffe Afgørelse i Henhold hertil, selv om disse Afgørelser af og til